

سخنان «بهرام رحمانی» در تظاهرات یکم مارس ۲۰۰۸ استکهلم

آنچه که در زیر ملاحظه می‌کنید سخنان بهرام رحمانی در میدان سرگلستوری و «مینت توریت» است:

من از طرف خودم و از طرف کمیته خارج کشور حزب کمونیست ایران، از همه شما به خاطر حضورتان در این تظاهرات آن هم در این هوا سرد و بارانی تشکر می‌کنم.

ما حدود یک ساعت دیگر از این میدان که هزاران نفر در اطراف حلقه زده‌اند و توجه‌شان به این حرکت ما جلب شده است؛ پس از راهپیمایی در خیابان‌های مرکزی و شلوغ شهر، به حرکت خود در «مینت توریت»، خاتمه خواهیم داد.

حرکت‌های پشتیبانی از جنبش دانشجویی ایران در داخل و خارج کشور، با دستگیری دانشجویان در ۱۱ آذر ماه امسال آغاز شده و هنوز هم ادامه دارد. تاکنون نیروهای آزادی‌خواه، نهادهای دموکراتیک، سازمان‌ها، احزاب چپ و سوسیالیست اقدامات متنوعی را برای آزادی دانشجویان و کارگران دربند سازمان‌دهی و برگزار کرده‌اند. از جمله به درخواست دانشجویان آزادی‌خواه و برابری‌طلب، یک کمپین سراسری در ۲۸ دسامبر ۲۰۰۷، در خارج کشور برگزار شد که ما و نیروها و سازمان‌های آزادی‌خواه و کمونیست در همین میدان آکسیونی را برگزار کردیم که در آن حدود ۳۰۰ نفر شرکت کرده بودند. دومین فراخوان دانشجویان آزادی‌خواه و برابری‌طلب برگزاری کمپین سراسری ۱۶ فوریه بود. حرکت امروز ما که با فراخوان تشکیلات خارج کشور حزب کمونیست ایران برگزار می‌شود، در ادامه کمپین‌هایی است که برای آزادی فعالین جنبش دانشجویی، کارگران، زنان و روزنامه‌نگاران در جریان است. بنابراین، یک وجه مبارزه روتین و دایمی ما به عنوان حزب کمونیست ایران در جهت سرنگونی حکومت اسلامی و برپایی حکومت کارگری با روابط و مناسبات شورایی، برگزاری آکسیون‌هایی با هدف افشای حکومت اسلامی در نزد افکار عمومی مردم جهان و جلب حمایت و پشتیبانی از جنبش‌های برابری‌طلب و عدالت‌خواه جامعه ایران است.

پرچم آزادی‌خواهانه و عدالت‌خواهانه‌ای که امروز جنبش دانشجویی برافراشته است پرچم مردم آزادی‌خواه و سرکوب شده کل جامعه ایران است. دانشگاه سنگر مهمی برای آزادی و برابری، و مرکزی برای بیان خواست‌ها و مطالبات اقتصادی، سیاسی، اجتماعی و فرهنگی پیشرو و رادیکال است. از سال ۱۳۳۲، به دنبال کودتای ۲۸ مرداد و به ویژه پس از حمله ۱۶ آذر نیروهای حکومت نظامی شاه به دانشگاه تهران و کشتن سه تن از دانشجویان، ۱۶ آذر به روز دانشجو معروف شد. دانشجویان آزادی‌خواه و برابری‌طلب و سوسیالیست هر سال ۱۶ آذر را به یک روز اعتراضی بر علیه حکومت و در دفاع از مطالبات صنفی - سیاسی خود و جامعه تبدیل می‌کنند.

بدین ترتیب، حکومت پهلوی از ۱۶ آذر ۱۳۳۲ نتوانست جای پای در دانشگاه‌های ایران داشته باشد. دانشجویان در انقلاب ۱۳۵۷ مردم ایران، شرکت فعال داشتند. حکومت اسلامی که از دل چرکین حکومت پهلوی بیرون زده بود سرکوب خونین انقلاب بهمن را با حمله ترکن صحرای کردستان، حمله به تجمعات زنان، کارگران، دانشجویان، انحلال احزاب و سازمان‌هایی سیاسی، بستن رسانه‌ها و... آغاز کرد. حکومت اسلامی، با طرح ارتجاعی «انقلاب فرهنگی» دانشگاه‌ها را در سال ۱۳۵۹ بست. در واقع حکومت پهلوی که در سرکوب انقلاب مردم و جنبش‌های اجتماعی ناکام مانده بود حکومت اسلامی به وحشی‌ترین و خشن‌ترین شکلی به سرانجام رساند. حکومت اسلامی هنگامی که در سال ۶۲ دانشگاه‌ها را باز کرد ده‌ها هزار نفر از اساتید و دانشجویان چپ و سکولار و سوسیالیست دانشگاه‌های سراسر کشور را پاکسازی کرده بود و خرافات مذهبی را نیز در دروس درسی گنجانده بود. سران حکومت اسلامی، ارگان سرکوبی را به نام «دانشجویان خط امام» به وجود آوردند تا نقش کنترل پلیسی را در دانشگاه‌ها ایفا کند. آن‌ها ارگان مشابهی را نیز به نام «خانه کارگر» و «شوراهای اسلامی کار»، در کارخانه‌ها و کارگاه‌ها برای کنترل کارگری به وجود آوردند. دانشجویان خط امام بعدها به «دفتر تحکیم وحدت» تغییر نام داد.

دانشجویان آزادی‌خواه و برابری‌طلب و سوسیالیست موجودیت علنی خود را در سال ۱۳۸۲ به نمایش گذاشتند. در خرداد ماه سال ۱۳۸۲، اعتراضات گسترده‌ای در دانشگاه‌های تهران آغاز شد و سپس به بسیاری از دانشگاه‌های شهرهای کشور نیز رسید. دانشجویان دانشگاه تهران، یک حرکت اعتراضی را در کوی دانشگاه تهران برگزار کردند. جنبش دانشجویی که از ۱۸ تیر ۱۳۷۸ با حمله به دانشگاه تهران و تیریز، وارد اعتراض پنج روزه شد، شدیداً سرکوب گردید به بازبینی خود پرداخت. این جنبش در آن دوران، به تدریج از توهمات دو خردادی، نهضت آزادی، مشارکتی و... دور شد. دانشجویان در این سال، برای اولین بار بر علیه کلیت حکومت اسلامی موضع گرفتند. و ارزیابی‌شان از جریان «اصلاح طلبی» درون حکومت نیز این بود که هیچ دستاوردی به جز تداوم خفقان و سرکوب و فقر و فلاکت نداشته است. دانشجویان چپ و سوسیالیست برای اولین بار حضور موثر خود را در اعتراضات نشان دادند. در ۱۶ آذر همان سال، برای اولین بار دانشجویان چپ پلاکاردهای سرخ «آزادی، برابری»،

«سوسیالیسم یا بربریت»، «توپ تانک بسیجی دیگر اثر ندارد» و پلاکاردهایی که در حمایت از جنبش کارگری و جنبش زنان برافراشته بودند بسیار برجسته بود. با وجود خفقان و سانسور شدید دانشجویان سوسیالیست سایت‌ها، نشریات، وبلاگ‌های خود را تاسیس کردند. دانشجویان چپ و کمونیست از جمله نظریات مارکس، انگلس، لنین و... جنبش کارگری و انقلاب را در سطح گسترده‌ای تبلیغ کردند. این سیر تحولات جنبش دانشجویی از همین تاریخ با سرعت هر چه بیش‌تری به پیشروی خود ادامه داد. هر روز تعداد زیادی از دانشجویان به این جریان پیوستند. همچنین در دانشگاه‌های زیادی در سراسر کشور، دانشجویان چپ اعلام موجودیت کردند. نقش دانشجویان چپ و سوسیالیست در ۱۶ آذر ۱۳۸۳ نسبت به سال قبل گسترده‌تر بود. در آن سال خاتمی، رییس جمهور وقت به مناسبت ۱۶ آذر به دانشگاه تهران آمده بود که سخنرانی وی توسط دانشجویان چپ به محاکمه حکومت و خاتمی تبدیل شد، به طوری که خاتمی با اهانت و فحاشی به دانشجویان سالن چمران دانشکده فنی را ترک کرد. ۱۶ در سال ۱۳۸۴ و ۱۳۸۵ با شعارهای چپ و برابری‌طلبانه برگزار گردید. در این دوران مرزبندی جنبش چپ دانشجویی با گرایش‌های لیبرال و رفرمیست نیز شفاف‌تر شد. همچنین در این دو سال گذشته، دانشجویان چپ، دو بار احمدی‌نژاد رییس جمهوری تیرخلاف زن حکومت اسلامی را از دانشگاه فراری داده‌اند و تصاویر او را در مقابل چشمانش سوزانده‌اند.

حکومت اسلامی در مقطع ۱۶ آذر امسال، با دستگیری فعالین و رهبران چپ جنبش دانشجویی این تصور را داشت که جلو برگزاری حرکت‌های اعتراضی ۱۶ آذر را بگیرد. اما این تصور سران حکومت خوش خیالی بیش نبود و با شکست مواجه شد. زیرا دانشجویان تمام دانشگاه‌های کشور برای آزادی رفقای خود و در محکومیت حکومت حرکت‌های گسترده‌ای را سازمان دادند. بدین ترتیب، جنبش دانشجویی گام مهم دیگری به سوی سیاست‌های رادیکال و چپ و سوسیالیستی برداشت.

در روزهای اخیر دو حرکت دانشجویی بسیار برجسته بوده است. در تجمع اعتراضی روز چهارشنبه گذشته، دانشجویان دانشگاه شیراز، هزاران دانشجو شرکت داشتند. این تجمع اعتراضی از ساعت ۹ صبح با خواست‌هایی نظیر برکناری «صادقی» رییس دانشگاه و دانشگاه پادگان نیست و... شروع شد و تا ساعت ۶ بعد از ظهر ادامه یافت.

قبل از این نیز بیش از سه هزار نفر از دانشجویان دانشگاه‌های صنعتی، آزاد و غیرانتفاعی شاهرود در اعتراض به مشکلات صنفی، آموزشی و سوءمدیریت و... پس از سه روز تحصن در دانشگاه آزاد، شنبه و یکشنبه هفته گذشته در یکی از خیابان‌های اصلی شاهرود تجمع کردند و پیگیری خواسته‌هایشان شدند.

تجمع دانشجویان که از ساعات ابتدایی روز شنبه آغاز شده بود تا ساعات پایانی شب ادامه یافت. نیروهای گارد ویژه ضد شورش، نیروهای امنیتی و پلیس شاهرود در اطراف تجمع دانشجویان مستقر شده بودند. در این لحظات، «کاظم جلالی» نماینده شاهرود در مجلس هفتم، در بین دانشجویان حاضر شد و سعی نمود با راضی کردن دانشجویان به تجمع، پایان داده شود اما موفق نشد. رفته رفته مردم نیز به این حرکت اعتراضی دانشجویان پیوستند. ساعت ۸ شب، دانشجویان به سوی دانشگاه راهپیمایی نمودند و در صحن دانشگاه صنعتی به اعتصاب خود ادامه دادند. در روز یکشنبه نیز دانشجویان در مقابل ساختمان مرکزی دانشگاه صنعتی شاهرود، به اعتراض خود ادامه دادند. علاوه بر این دو حرکت اعتراضات در دانشگاه‌های شهر دیگر نیز به عناوین مختلف در جریان بوده که همگی نشان‌دهنده قدرت رهبران و فعالین این جنبش در سازمان‌دهی و هدایت حرکت‌های اعتراضی است.

یکی از ویژه‌گی‌های مهم فعالین جنبش دانشجویی در سال‌های اخیر، جهت‌گیری طبقاتی آنان است. شرکت آن‌ها در اعتراضات کارگری و برگزاری کمپین‌هایی در دانشگاه‌ها برای آزادی محمود صالحی، این رهبر جنبش کارگری ایران که از ۲۰ فروردین سال گذشته در زندان بسر می‌برد و با وجود بیماری شدید، حتی مانع معالجه وی می‌شوند؛ منصور اسانلو با وجود این که چشم وی مورد عمل جراحی قرار گرفته، اما او را از زندان آزاد نمی‌کنند؛ یا حضور فعالین جنبش دانشجویی در اعتراضات زنان. امروزه برگزاری هر چه با شکوه‌تر گرامی داشت‌های ۱۶ آذر، روز دانشجو، هشت مارس، روز جهانی زن، اول ماه مه روز جهانی کارگر، امر مبارزه مهم و روتین جنبش دانشجویی در دانشگاه‌های سراسر ایران است. به عنوان نمونه، می‌توان به دستگیری ۱۴ دانشجو توسط نیروهای امنیتی در جریان اعتصاب کارگران شرکت واحد تهران اشاره کرد. همه این اقدامات جهت‌گیری سوسیالیستی دارد و شعارهایی نظیر «سوسیالیسم یا بربریت»، «لغو آپارتاید جنسی»، «جنبش دانشجویی متحد جنبش کارگری و زنان است»، «مرگ بر دیکتاتور»، «آزادی برابری» و... نیز به شکل زنده‌تری این جهت‌گیری جنبش دانشجویی بر علیه ستم و استثمار سرمایه‌داری در اتحاد با جنبش کارگری را به نمایش می‌گذارند.

امروزه جنبش‌های اجتماعی ایران به جایی رسیده‌اند که سرکوب هم جانیه آن‌ها مانند سال‌های ۶۰ و ۷۰ امکان‌پذیر نیست. بنابراین، اقدامات وحشیانه حکومت اسلامی بر علیه فعالین این جنبش‌ها و بگیر و به بندهایی که با هدف آفریدن رعب و وحشت در جامعه راه انداخته است نه نقطه قوت سران این حکومت، بلکه بر عکس ترس آن‌ها را به نمایش می‌گذارد.

لازم به تاکید است که بیست و نه سال تجربه مبارزاتی در زیر سانسور و خفقان و سرکوب حکومت اسلامی، نشان داده است که سران این حکومت، با زبان خوش خواست‌ها و مطالبات جنبش‌های اجتماعی به خصوص جنبش دانشجویی را نمی‌پذیرند. بنابراین، با سیاست‌های اعتدالی و رفرمیستی و لیبرالی نمی‌توان این حکومت را به عقب نشینی وادار کرد. تنها با استراتژی سوسیالیستی و با اتخاذ سیاست‌های رادیکال و با اتحاد و قدرت اجتماعی توده‌ها، باید خواست‌ها و مطالبات اقتصادی، سیاسی، اجتماعی و فرهنگی را به حکومت اسلامی تحمیل کرد و از این طریق راه را برای انقلاب اجتماعی هموار ساخت.

یک مسئله دیگری که در این روزها اتفاق افتاده و کومه‌له (سازمان کردستان حزب کمونیست ایران) نیز در این مورد اطلاعاتی منتشر کرده، حمله ارتش سرکوبگر دولت فاشیستی ترکیه به کردستان عراق با هدف سرکوب «پ.ک.ک» است. رفیق رحیم، در این مورد صحبت کردند. بنابراین، من فقط کوتاه به این مسئله اشاره می‌کنم.

دولت ترکیه اهداف فراطری را از این یورش نظامی به کردستان عراق، علاوه بر سرکوب «گریلاهای پ.ک.ک» تعقیب می‌کند. اولاً، جمهوری ترکیه از اشغال نظامی عراق توسط آمریکا و حامیانش سهم بیش‌تری می‌خواهد. دوماً، انتخابات شهر نفت‌نیز کرکوک برای دولت ترکیه مهم است. سوماً، یکی دیگر از اهداف دولت اسلامی ترکیه از این حمله، جواب‌گویی به رقابت‌های سیاسی داخلی خود و همچنین با ارتش است. و به علاوه نهایتاً چهارم، این که دولت ترکیه در تلاش است از تثبیت دولت کرد در کردستان عراق جلوگیری کند. زیرا این مسئله برای دولت ترکیه که حدود هجده میلیون از شهروندان این کشور کرد زبان هستند، گران تمام می‌شود. این حمله نظامی ترکیه که با چراغ سبز آشکار دولت آمریکا آغاز شده است با سکوت حکومت مرکزی عراق، حکومت سوریه، حکومت اسلامی و حکومت‌های منطقه روبرو شده است منافع مشترک آن‌ها در سرکوب مبارزه بر حق مردم کرد در این منطقه بحرانی خاورمیانه را به نمایش می‌گذارد. بنابراین، جنبش‌های آزادی‌خواهانه و حق‌طلبانه مردم چهار بخش کردستان، نه در بده و بستان با دولت‌ها، بلکه حضور فعال در همراهی با مبارزه سراسری کارگری سوسیالیستی این کشورها بر علیه حکومت‌های مرکزی، از جمله به حق تعیین سرنوشت خویش می‌رسند. در هر صورت ما به عنوان کومه‌له و حزب کمونیست ایران، این حمله نظامی دولت ترکیه به کردستان عراق و سرکوب «پ.ک.ک» را صریحاً محکوم می‌کنیم و از حق تعیین سرنوشت مردم کردستان ترکیه به دست خویش، حمایت می‌کنیم. همچنین ما، خواهان خروج فوری و بی‌قید و شرط همه نیروهای سرکوبگر ترکیه از کردستان عراق هستیم.

در این میان، فوری‌ترین خواست و مطالبه جامعه ما، آزادی فوری و بدون قید و شرط همه دانشجویان دربند و آزادی محمود صالحی این رهبر جسور و دل سوز طبقه کارگر ایران، منصور اسانلو، رییس اتحادیه کارگران شرکت واحد و دیگر دستگیرشدگان جنبش کارگری و جنبش زنان و همه زندانیان سیاسی با هر باور و عقیده‌ای است.

اجازه بدهید سخنان خودم را با گرامی‌داشت یاد «ابراهیم لطف‌اللهی» دانشجوی سنجی که در بازداشتگاه اداره اطلاعات حکومت اسلامی در سنندج بر اثر شکنجه جان باخت، به پایان ببرم.

سرنگون باد حکومت اسلامی ایران، زنده باد آزادی، برابری، حکومت کارگری!

یکم مارس ۲۰۰۸